

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVIII., číslo 23

28. 11. 2021 / neprodejné

Z OBSAHU **Salus animarum suprema lex – nejvyšším zákonem je spása duší**

05

Mše svatá

07

Francouzští biskupové ohledně zpovědního tajemství

14

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Vira

Náš problém

Biskupové České republiky se vrátili ze své návštěvy *ad limina*. Můj zdravotní stav mi nedovolil vzhledem k epidemiologickým předpisům, abych se této cesty zúčastnil, přesto jsem obdržel řadu zpráv a reflexí od účastníků napříč názorovou orientací, či generační příslušností biskupského sboru. Nejradostnější bylo setkání se Svatým otcem Františkem. Byli překvapeni jeho otevřeností, pravdivostí, ale i jeho zakončením v nauce a tradici Církve. Možná, že si některý pozorný čtenář mých textů vzpomene na stať o trojpapežství v současné církvi, kde na jedné straně máme moderního progresivního a aktivisticky reformního papeže Františka, který boří všechny hranice konzervatismu a zastaralosti, a na druhé straně máme papeže, který hlava nehlava tepe nejenom etické a teologické excesy a zůstává věrný spíše tradicionalismu, než tradici. Naši biskupové měli možnost setkat se se skutečným papežem Františkem, nikoliv s karikaturou vytvářenou médii.

Největším problémem je skutečnost,

kteřá je vlastní naší zemi. Facebookové a twitterové krátká sdělení, nebo pouze vytržená věta, jsou pro nás dostatečným materiálem k poznání druhého, a již dál nic nás nevede k tomu, abychom nejenom přečetli celý text, či výpověď autora, a již vůbec se nesnažíme, abychom hledali zdroje, ze kterých vychází a případně se zamýšleli nad souvislostmi a hierarchií hodnot. O to se vede zápas v současné době, která se snaží vytvořit tekoucí identitu a bezhodnotový světový názor, v němž poznání pravdy a morálních hodnot je poznamenáno svěvolí excentrického soliptika.

V případech kdy reflektujeme život Církve, současného papeže i jednotlivých biskupských konferencí, musíme si jako věřící katolíci uvědomit, že se nedotýkáme pouhé virtuální reality, ale naopak přistupujeme k tajemství víry. Bez opravdovosti a oddanosti, ke kterým nás vede poznání ve světle víry, nelze porozumět životu Církve dnes, ani v minulosti. Neuvážené, emocionálně přexponované

útoky a kritiky, které podporuje současná atmosféra, nejsou cestou k životu Církve, ale spíše destrukují a odvádějí od vlastního života Církve a jejich problémů.

Tento problém není okrajovým problémem či problémem Západu a Východu, ale je to především náš problém. Veliká část našich církevních médií se staví do oné polarizace, aniž by si byla vědoma toho, že staví na principech, které jsou vlastní hegeliansko-marxistickému pohledu, který vede nikoliv k touze po poznání pravdy, ale k zápasu zmocnit se pravdy. Pravda však není znásilňování, či násilí, pravda je radostné a svobodné: „Aha!“, tedy údiv nad skutečností. Vedle takto polarizovaného mediálního světa se utápíme až v primitivní povrchnosti, která se domnívá, že šed banalit může nahradit velký a vnitřní zápas o pravdivé poznání a radostné naplňování touhy po poznání skutečnosti. Opravdu rád bych se setkal s vážným úsilím o vyrovnanost

dokončení na str. 3

Sudán – Armáda se po státním převratu chopila moci, lidé vyšli do ulic

„Zatímco zde spolu hovoříme, slyšíme výstřely. Jak jsme se obávali, armáda začala střílet na demonstranty, kteří od časných ranních hodin vycházejí do ulic a požadují okamžité ukončení puče a návrat k demokratickým změnám.“ Informovaly o tom zdroje agentury *Fides* z církve v Súdánu s prosbou o zachování anonymity „zejména v této chvíli velké nejistoty a strachu“. Zdá se, že tato velká africká země, která byla před dvěma a půl lety dějištěm „jara“ a překvapila svět pokojným a nekrvavým řízením, především svržením diktátora Umara al-Bašíra, se opět ponořila do autokratického chaosu a vyvstávají v ní obavy z návratu do minulosti.

„V noci, po dnech, kdy se objevovaly nejrůznější zvěsti a panovaly obavy z jejich potvrzení, došlo k převratu. Internet a telefonní linky byly přerušeny, silnice a letiště jsou uzavřeny. Je zde masivní přítomnost armády a stále není jasné, kdo bude novým vůdcem, a především, jak zareaguje obyvatelstvo, které je spíše než na obrat k demokratickému pořádku připraveno na cokoli. Od včerejšího večera si klademe mnoho otázek, ale nejvíce nás znepokojují dva aspekty. Jednak reakce armády na probíhající demonstrace:

první náznaky říkají, že jejím záměrem je protesty tvrdě potlačit, i když mezitím dostáváme zprávy o vojácích na kontrolních stanovištích, kteří naopak demonstranty nechávají projít. A za druhé, kdo za touto akcí stojí. Kdo jsou vojáci stojící v čele převratu? Jsou to islamisté? Nebo sekulárnější odnož? A také, patří ke skupině vojenských pučistů rovněž džandžavídi z Dárfúru (nechvalně proslulé milice zodpovědné za brutální masakry a vraždění ve středozápadním regionu)?“

Po zatčení premiéra Abdally Hamdoka a jeho manželky v časných ranních hodinách obklíčila vojenská vozidla domy ministrů Hamzy Baloula a Ibrahima al-Sheikha, guvernéra hlavního města Chartúmu Aymana Khalida, poradce pro styk s médií Faisala Mohammeda Saleha a předsedy suverénní rady Mohammeda al-Fiky Sulimana, kteří pak byli rovněž zatčeni. „Jsou to dobří lidé, kteří se osobně angažovali a kteří platí za svou loajalitu vůči lidu. Zdá se, že armáda chce, aby premiér odstoupil, dobrovolně“ a prohlásil, že je ochoten připojit se k výkonné moci převratu; Hamdok však trvá na svém a vyzývá lid k protestům. Důstojníci chtějí získat moc, aniž by ztratili tvář, jako by lidé byli

hloupí a o těchto manévrech nevěděli.“ Přebírat se odehrává v době silného napětí mezi armádou a občanskou společností, která před dvěma lety podepsala přechodnou dohodu, jež stanovila „rotační systém na postu premiéra“ a podle níž měl příští rok 17. listopadu do premiérského křesla usednout kandidát občanské společnosti a vláda by měla být nadále rozdělena na polovinu mezi armádu a občanskou společnost. Armáda totiž dávala stále jasněji najevo, že se nechce postu premiéra vzdát, a aby rozšířila chaos a paniku, vyvolávala a podněcovala demonstrace obyvatelstva, které se dovolávaly „pevné ruky“, ukončení složité hospodářské krize a politiky vedené v poslední době.

Předseda Přechodné rady Abdel Fattah al-Burhan vyhlásil v celé zemi výjimečný stav, přičemž zmíněná rada a vláda byly rozpuštěny. V podstatě rozpustil svrchovanou radu a výkonnou moc, čímž prakticky zrušil dohodu mezi civilisty a armádou z doby před dvěma lety. Říkájí, že to udělali, aby zachránili revoluci, ale tento akt ji ve skutečnosti definitivně pohřbíval.

Chartúm (Agentzia Fides)

Knězi odepřen přístup k udělení svátosti

David Amess. Foto: Richard Townshend / wikimedia.org

Konzervativní poslanec Sir David Amess zemřel po napadení nožem ve svém

volebním okrsku v Essexu. Pater Jeffrey Woolnough se nabídl, že pobodanému siru Davidovi udělí poslední pomazání. Essexská policie, která tuto vraždu hodnotí jako teroristický čin, Insideru sdělila, že místo činu musí zůstat neporušené.

Policisté, kteří dohlíželi na místo, kde byl ubodán poslanec sir David Amess, museli knězi zabránit v tom, aby mu udělil poslední pomazání, protože šlo o místo trestného činu. Nedovolili bychom v rámci těchto „opatření“ matce, aby přišla obejmout svého právě umírajícího syna nebo manželovi, který vidí, jak z tohoto světa po těžké nehodě odchází jeho manželka? Ten, kdo je zraněn nebo

zabit, nemá nárok na důstojný odchod ze světa? Ba svátostné zaopatření? Zdá se to být nešťastné nebo rovnou řekněme dosti přitažené za uši.

Jak uvádí *Mail Online*, webová stránka deníku *Daily Mail*, místní kněz pater Jeffrey Woolnough se pokusil proniknout na místo činu, aby tomuto konzervativnímu poslanci udělil poslední pomazání, ale na základě pravidel ohledně místa trestného činu mu byl odepřen přístup.

Amess byl zbožný katolík a poslední pomazání je významná svátost, která se před smrtí tradičně uděluje.

Pater přispěchal k policejnímu kordonu, ale nebylo mu dovoleno vstoupit.

„Policisté říkali, že to prostě není možné kvůli tomu, že jde o místo trestného činu, a taky kvůli jeho konzervativnímu zaměření a především veřejného přiznávání se ke katolické víře, což byl dle nich pravděpodobný důvod ataku,“ řekl na *Mail Online*.

Mluvčí essexské policie Insideru sdělil, že nemohli riskovat neoprávněný zásah do místa činu a jeho případnou změnu, protože vyšetřování teprve probíhá.

„Jako ve všech ostatních případech je nanejvýš důležité, abychom místo činu zachovali v původním stavu a umožnili záchranářům postarat se o ty, kdo to potřebují. Kordon se na místě vytváří proto, aby zajistil danou oblast a zabránil její kontaminaci.

Vstup na místo trestného činu je na uvážení vyšetřovatelů. Základní součástí každého vyšetřování je zajistit co největší šanci, že se oběti a její rodině dostane za-

dstiučinění,“ uvádí prohlášení essexské policie.

Večer v den útoku britský protiteroristický policejní sbor potvrdil, že se toto napadení vyšetřuje jako islamistický teroristický čin.

Na místě činu byl zadržen pětadvacetiletý muž.

Devětašedesátiletý Amess byl smrtelně pobodán na setkání se svými voliči v metodistické modlitebně v Leigh-on-Sea v Essexu.

Amess je za posledních pět let již druhým britským poslancem, který byl usmrčen. V roce 2016 byla na setkání se svými voliči v Birstallu v hrabství West Yorkshire zavražděna labouristická poslankyně Jo Coxová. Útočník, Thomas Mair, který zastával krajně pravicové názory, ji postřelil a pobodal.

businessinsider.com

Zvony pro kostel ve Vranově nad Dyjí

V listopadu roku 1898 pukl největší zvon ve zvonici vranovského kostela, který je zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Velké zvony byly tedy sejmuty a poskytnuty jako protiúčet. Nový zvon byl vyroben firmou Willer v Brně a byl dovezen 27. června 1899 a byl zasvěcen sv. Floriánu.

Kvůli první světové válce, musely být roku 1917 kostelní zvony odvezeny na přetavení. Od té doby v barokním kostele ve Vranově nad Dyjí nezvoní právě zvony, ale zvoní reproduktor nahrávku zvonů z katedrály.

FATYM, který působí ve farnosti Vranov nad Dyjí od roku 1996, prosí všechny lidi dobré vůle, aby přispěli na tři nové zvony, které by dohromady i s montáží

stály okolo 2,5 miliónu korun.

Zvony by pak byly vyrobeny zvonařstvem Dytrychová v Brodce u Přerova. Dohromady budou vážit 2030 kg a budou zvonit tóny e1, a1 a cis2.

Na zvony je možné přispět na účet 1580474329/0800 VS7777.

Pokud máte nějaké dotazy, můžete paní Szkanderovou kontaktovat na emailu: gabriela.goudel@seznam.cz

fatym.com

dokončení ze str. 1

a pravdivost, bez které nelze budovat Boží království.

A tak tyto řádky adresuji Vám všem. To, co je nejpodstatnější na cestě k nápravě současné mediální situace, je pravá úcta spojená s touhou po pravdivosti

a spravedlnosti. Bez nich nemůže zavládnout ve společenství Církve opravdový duch přátelství, to je té lásky, o které tak často mluví Kristus v Janově Evangeliiu.

+ Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup metropolita pražský a primas
český

SLOVO KNĚZE

Onehdy jsem byl obdarován knihou (sborníkem) zabývající se školstvím. Jeden z autorů (PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.) popisující současný stav (ne zrovna lichotivý) udával jako příklad dobu chudoby a dobu blahobytu. Zatímco v době bídy byli mnozí žáci a studenti schopni obětovat vzdělání nějaké úsilí, aby se dostali tzv. nad nulu, neb jen tak měli šanci si polepšit, v době blahobytu toto úsilí mizí, neb studující necítí potřebu se vyvíhnout, a tak zůstávají na nule a začínají klesat. Stručně řečeno v čase bídy mají studující snahu překonávat překážky, v čase blahobytu si studenti vybírají to, co je baví.

Nepřipomíná Vám to něco? Přenesme toto na víru a život v církvi. Dalo by se zjednodušeně říci, že i my nyní žijeme v době blahobytu; nikdo nás nepronásleduje, pod kůrem nepostávají záhadní pánové nahrávající si kázání pana faráře a počítající účastníky bohoslužeb, náboženské vyznání nemá vliv na přijetí na VŠ a ani do práce...

Zabloudíme-li na sociální síti, můžeme nalézt spoustu křesťanských skupin a diskutujících o tom, co by se mělo dělat, jak žít v souladu s Boží vůlí, jak probudit církevní obce z letargie. Jeden by usoudil, že kostely budou přetékát takovýmito snaživci, kterým čouhá recept na všechny choroby křesťanstva a na nezájem o Boha samotného z kapsy. Jenže ouha. To, co bylo běžné za mého dětství a mládí (fronty u zpovědnice na první pátky, rodiče i s dětmi na májových pobožnostech v květnu a na růženci v říjnu, stejně tak na křížových cestách) pomalu ale jistě mizí. A ani nemluví o tichých adoracích NSO.

Možná i my křesťané žijící v blahobytu se nepozorovaně propadáme do bídy... Držme se, prosím, s pomocí Boží a vlastním přičiněním nad nulou...

Evermod Jan Sládek

*P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem.
farář farnosti Lomnice nad Popelkou,
Libštát a Nová Ves nad Popelkou*

BUDOU ZNAMENÍ NA SLUNCI, NA MĚSÍCI I NA HVĚZDÁCH...

28. listopadu 2021 – první neděle adventní – Lk 21, 25–28, 34–36

Řehoř

Předešlá slova mluvil proti hříšníkům, ale hned se jeho řeč obrací k útěše vyvolených. Jako by říkal: když se znásobí rány, pozdvihněte svoje hlavy, tedy nechte se vaše srdce radují, protože když končí svět, kterého nejste přáteli, je blízko vykoupení, po kterém jste toužili. V Písmu totiž hlava často znamená mysl, protože jako hlava ovládá údy, tak mysl řídí myšlenky. Pozdvihnout hlavy tedy znamená pozdvihnout mysl k radostem nebeské vlasti.

Eusébius

Anebo jinak. Když nebudou tělesné věci, přijdou věci rozumové, nebeské, které už nikdy nepřejdou do království světa, a tehdy se těm, kteří toho budou hodni, splní příslib spasení. Protože dosažením Božího příslibu, v něhož doufáme, se narovnáme, i když jsme předtím byli zkrivení, a pozdvihneme hlavy dosud skloněné. Přijde naše vykoupení, ve které doufáme, a které očekává celé stvoření.

Bazil

Každý živočich má od Boha, Stvořitele všeho, v sobě jisté instinkty pro sebezáchovu. Proto nás i Kristus varoval, že co oni mají od přírody, to my máme mít s pomocí rozumu a bdělosti: vyhýbat se hříchu jako se nerozumový živočich vyhýbá stravě, která by jej mohla zahubit, a hledat spravedlnost, jako on si hledá výživné byliny. Proto říká: dávejte si pozor; abyste dokázali rozeznávat škodlivé od léčivého. Pozor je však možné dávat dvěma způsoby: tělesným očima a rozumovou schopností, přičemž tělesné oko nikdy nemůže vidět ctnost. Zůstává nám tedy, že „dávejte pozor“ mluví o činnosti rozumu. Neříkal, abychom dávali pozor na své věci či na věci okolo vás, ale na sebe, protože jste rozum a duše a vaše tělo je pouze smyslem. Okolo vás je bohatství, umění a jiné krásné doplňky ži-

Fra Angelico: Kristus Soudce (1447)

vota: nenapomíná, abychom dávali pozor na ně, ale na duši, o kterou je třeba se starat v první řadě. Totéž napomenutí totiž uzdravuje nemocné a zdokonaluje zdravé, ty, kteří zachovávají přítomné a starají se o budoucí: nesoudí činy jiných, ale přísně zkoumají vlastní, nedovolí, aby se rozum stal otrokem vášní, ale podrobuje nerozumovou část naší duše rozumu. A proč si dávat pozor, dodává, když mluví aby vaše srdce neztěžkla obžerstvím, opilstvím a starostmi o tento život.

Máme užívat pokrm, abychom netrpěli hladem, stejně jako nápoje, abychom neměli žízeň, a usilovně se vyhýbat pádu. Protože požitky z vína je klamný. Duše osvobozená od vína bude nejmoudřejší a nejlepší, ale nasáknutá vinnými výparry je jako zahalená oblakem. A i když se zdá, že starost o tento život nemá v sobě nic zakázané, přece pokud nenapomáhá k úctě vůči Bohu, je třeba se jí vyhýbat. A důvod, proč to řekl, ukazuje, když říká: aby vás onen den nepřekvapil.

Teofylakt

Protože tento den nepřijde tehdy, kdy

ho budou lidé očekávat, ale nečekaně a pokradmu, jako past na ty, kteří jsou nepřipraveni. Ten den totiž nachytá ty, kteří sedí na povrchu země lhostejně a lenivě. Jestliže jsou však příčinliví a konají dobro, nesedí pouze a nelenoší na povrchu země, ale vstávají z ní a říkají si: vstaň a chod! Tady není odpočinku (Mich 2,10). Pro takové nebude tento den pastí a dnem odsouzení, ale dnem radosti.

Béda

Kdyby nám nějaký moudrý lékař přikázal, abychom si dávali pozor na šťavu z určité byliny, aby nám nezpůsobila náhlou smrt, určitě bychom s velkým úsilím lékařovy rady následovali. Když nás však nyní napomíná Spasitel, abychom se varovali před opilstvím, obžerstvím a starostmi o svět, lidé se nebojí, že je to může zranit a zničit. Protože tu míru důvěry, kterou vkládají do slov lékařových, odmítají vložit do slov Pána.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

SALUS ANIMARUM SUPREMA LEX – NEJVYŠŠÍM ZÁKONEM JE SPÁSA DUŠÍ

K jedné z nejpozoruhodnějších epizod v životě Karla Wojtyły – a dnes se z ní můžeme velmi poučit – došlo během jeho působení jako kardinála v Krakově. Tato událost zůstává téměř bez povšimnutí a totéž platí o významné události v životě výjimečného kardinála Josefa Slipyje.

Tajné svěcení kněží

Pro čtenáře, kteří tento pojem třeba neznají, vysvětlím, že *Ostpolitik* označuje strategii Vatikánu v době studené války, kdy se výměnou za předpokládané tolerování další existence církve, byl v minimálním měřítku, podvoloval určitým požadavkům východoevropských komunistů. Sám Weigel tuto politiku otevřeně a ostře kritizoval. Weigelův autorizovaný životopis *Svědék naděje* předkládá hlavní fakta přesně:

Kardinál Wojtyła nikdy nepochyboval o dobrých úmyslech Pavla VI. při provádění *Ostpolitik* a jistě věděl i o papežových osobních mukách, která pramenila z konfliktu mezi voláním jeho srdce po obraně perzekvované církve a rozumem, který radil sledovat taktiku *salvare il salvabile* [zachránit, co mohlo být zachráněno] – jak jednou řekl arcibiskupu Casarolimu, která si nezasloužila „svatozár“. Krakovský arcibiskup také věřil, že je povinen zůstat solidární s perzekvovaným a hluboce zraněným sousedem, s církví v Československu, jejíž situace se po uplatňování nové vatikánské *Ostpolitik* zhoršila.

Proto kardinál se svým pomocným biskupem, Juliuszem Groblickim, tajně světil kněze pro službu v Československu i přesto (a možná právě proto), že Svatý Stolec zakázal československým biskupům z podzemí tento akt provádět. Tajná vysvěcení v Krakově probíhala s jasným souhlasem kandidátova představeného, tedy biskupa, nebo u členů řeholních řádů, provinciála. Vždy bylo nezbytné vymyslet plán bezpečnostních opatření. V případě salesiánů se například používal systém roztržené kartičky. Certifikát o kněžském svěcení byl roztržen

Karol Wojtyła. Foto: catholicgentleman.com

na polovinu. Kandidát, který musel být propašován přes hranice, přivezl s sebou do Krakova jednu půlku, druhou doručil tajný kurýr do rukou představeného krakovských salesiánů. Poté se obě poloviny spojily, a svěcení v arcibiskupské kapli ve Franciszkańské mohlo proběhnout.

Kardinál Wojtyła o tomto Svatý Stolec neinformoval. Nepovažoval tyto akty za podvod na Vatikánu, ale za povinnost vůči trpícím věřícím bratřím. A také, jak se dá předpokládat, nechtěl vířit záležitosti, jejichž řešení by bylo bolestivé pro všechny zúčastněné strany. Také se mohl domnívat, že Svatý Stolec a papež o těchto krakovských záležitostech vědí, důvěřující Wojtyłovu úsudku a uvážlivosti, a možná i vítají tento pojistný ventil stále bezvýhodnější situace.

Kardinál Wojtyła se prostě vzepřel papežskému zákazu těchto svěcení a za účasti pomocného biskupa a s vědomím daných nadřízených tyto obřady vykonával dál. Výraz „i přesto (nebo snad právě proto)“ je pozoruhodná hatmatilka: jakou logiku by mohlo mít, že někdo přikročil k zakázaným svěcením proto, že byla zakázaná? A pokud kardinál, který věděl, že jedná proti papežově vůli, papeže neinformoval, lze pravdivě říct, že „nepovažoval tyto akty za podvod na Vatikánu“, když přesně tím byly? Je zřejmé, že na tuto záležitost „vedení“ neupozorňoval, protože se domníval, že v tomto případě vedení nemá pravdu. Kardinál

věděl, že má v Božích očích a vůči trpícím bratřím ve víře určitou *povinnost*.

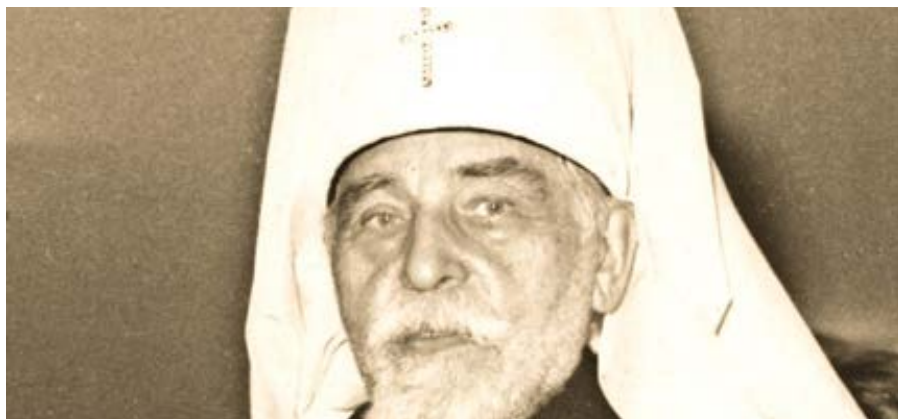
Jiný životopisec Karla Wojtyły uvádí:

Wojtyła se v rámci pražského jara angažoval víc, než mohl prozradit. Během let postupně rozšiřoval svou činnost tajného svěcení ilegálních českých kněží. Kolem roku 1965 také připravoval a světil tajné uchazeče o kněžskou službu z komunistické Ukrajiny, Litvy a Běloruska, kde byly semináře také zavřeny. Někteří adepti proklouzli přes hranice do Polska, zatímco jiní si zařídili sekulární zaměstnání, která jim umožnila legálně cestovat; například jeden pracoval jako psycholog a pravidelně navštěvoval určitý polský zdravotní ústav. Wyszyński ve Varšavě o povaze, ne-li o podrobnostech těchto aktivit věděl. Kdyby se o nich doslechly úřady, klidně by mohly Wojtyłu uvěznit.

Jedno je jasné: to, co Jan Pavel II. dělal v Krakově, bylo naprosto oprávněné a dodává to lesku jeho charakteru.

Dále bychom se měli podívat na obdobný případ kardinála Josipa Slipyje (1892–1984), navrženého na svatořečení. Ten Wojtyłu dokonce ještě předčil a ze svého vnitřního přesvědčení, že to je nutné pro dobro ukrajinské řeckokatolické církve (UŘKC), tajně světil biskupy.

Hlavu UŘKC kardinála Josipa Slipyje, který po osmnácti letech v sovětském gulagu žil v Římě, trápily roku 1976 obavy o budoucnost UŘKC. Bude mít biskupy, kteří ji povedou, když je samotnému

Josip Slippy. Foto: Pkravchenko / wikipedia.org

Slippyjovi už přes osmdesát? Tajně proto vysvětil tři biskupy, aniž měl svolení Svätého otce, blahoslaveného Pavla VI. Svätý stolec se tehdy ve vztahu ke komunistickému bloku řídil politikou nulové asertivity; Pavel VI. by ze strachu, že pobouří Sověty, svolení k vysvěcení nových biskupů nedal. Svěcení biskupů bez papežského souhlasu je podle kanonického práva velmi závažný zločin, trestaný exkomunikací. Blahoslavený Pavel VI., který pravděpodobně neoficiálně věděl, co Slippy udělal, žádné tresty neudělil.

Nedávno jsem tuto záležitost probíral s informovaným člověkem, který četl – v angličtině dosud nevydané – *Paměti* kardinála Slippyje. Vyprávěl mi, že kardinál byl do Říma zlákan pod záminkou „setkání“, a pak mu, i když byl zcela ochoten jít zpátky do gulagu, bylo řečeno, že už se odtud do Sovětského svazu nemůže vrátit, aby tam žil a trpěl spolu se svým lidem. Život v pohodlí v Římě, zatímco jeho ovečky byly vystaveny komunistickému a pravoslavnému útlaku, mu působil silná muka.

Pavel VI. o tajném vysvěcení biskupů určitě věděl, ale odmítl kardinála potrestat, protože byl všeobecně uznávaný jako vyznavač. Jedním z těch tajně vysvěcených biskupů byl Lubomyr Husar; Jan Pavel II. jeho vysvěcení později oficiálně uznal, jmenoval ho hlavním arcibiskupem ukrajinské řeckokatolické církve a v roce 2001 z něj udělal kardinála.

Za zmínku také stojí, že kardinál Slippy biskupy tajně vysvětil v době, kdy ještě platil piobenediktinský Kodex kanonického práva (z roku 1917). Kánon 2370 tohoto Kodexu stanoví: „*Episcopos aliquem*

consecrans in Episcopum, Episcopi vel, loco Episcoporum, presbyteri assistentes, et qui consecrationem recipit sine apostolico mandato contra praescriptum can. 953, ipso iure suspensi sunt, donec Sedes Apostolica eos dispensaverit“ (Biskup konsekrující někoho na biskupa, biskupové nebo místo biskupů kněží, kteří mu při tom přísluhují, a ten, kdo přijme konsekraci bez apoštolského zmocnění proti předpisu kán. 953, jsou již mocí práva suspendováni, dokud jim Apoštolský Stolec neudělí dispens.) Z této formulace jasně vyplývá, že dotčení duchovní nejsou suspendováni na základě vyhlášení trestu, nýbrž jen s ohledem na to, co udělali, konkrétně že světili bez apoštolského pověření – které Pavel VI. Slippyjovi nikdy neudělil. Zastávce právního pozitivismu by řekl, že zproštění úřadu, které si zapřičinil, by později muselo být výslovně odvoláno. Avšak skutečnost, že nikdy zrušeno nebylo, výmluvně svědčí o tomu, jako velkou roli hraje při výkladu a uplatňování zákona *epikeia*. Zkrátka a dobře, v dané situaci uvedený kánon prostě nenabyl účinnosti. To by nás mělo přimět k zamýšlení o mezích právního pozitivismu.

Nová optika

Když se na církev útočí a její přežití je v sázce nebo když je vážně ohroženo její obecné blaho, může být očividná „neposlušnost“ vůči papežským nařízením či zákonům opodstatněná – a ve skutečnosti nejen opodstatněná, nýbrž správná, záslužná, může představovat jádro svatosti. Nikdo nikdy nezpochyboval papežovo právo stanovit pravidla ohledně svěcení biskupů a fakt, že Wojtyła a Slippyj nespor-

ně a vědomě porušili církevní zákon, což by je mohlo vlastně postavit do stejného boxu vedle arcibiskupa Lefebvra. Místo toho jsou ale oslavováni (a právem!) jako hrdinové antikomunistického odporu. Důvodem tohoto postoje je, že uznáváme zásadnější zákon než to, co vyplývá z kanonických pravidel: *salus animarum suprema lex* – nejvyšším zákonem je spása duší. Celá struktura církevního práva existuje pro spásu duší; nemá žádný jiný účel než v konečném důsledku chránit a podporovat sdílení Kristova života s lidstvem. Církevní zákony za normálních okolností vytvářejí strukturu, v níž se spořádaně a pokojně může rozvíjet poslání církve. Mohou však nastat situace, kdy zavládne anarchie či kolaps, rozklad nebo odpadlictví a běžné struktury začnou být překážkou poslání církve, místo aby mu napomáhaly. V těchto případech hlas svědomí diktuje udělat – obezřetně a v lásce –, co je třeba pro splnění zákona nejvyššího. S postupem let sleduji, jak církev stále víc upadá do doktrinálního, mravního a liturgického chaosu. Když v budově hoří, člověk se snaží všemi dostupnými prostředky uhasit oheň a zachránit oběti, místo aby čekal, až dorazí hasiči – zvláště když z trpkých zkušeností ví, že velitel hasičského sboru není na svém místě, spí, je opilý nebo chová přesvědčení o prospěšnosti požárů a že většina hasičů jsou nešikovní hlupáci, jejichž metody nefungují, nebo jsou navíc placeni sabotéry, aby na oheň stříkali benzín.

Jedno je jasné: z krize nelze vinit ty, kdo s vědomím povinnosti před Bohem a vůči trpícím bratřím ve víře reagují, jak nejlépe umí (a vždy se jedná o lidi s možností dopuštění se chyb a omylů, příp. zmatků), se zářivými zbraněmi poslušnosti nejvyššímu zákonu, který vládne všem ostatním, *salus animarum suprema lex*.

Peter Kwasniewski
onepeterfive.com
Přeložila Alena Švecová

Peter Kwasniewski Ph.D.,
americký filosof, teolog, publicista
a odborník na liturgickou hudbu

MŠE SVATÁ

Nemáme nic krásnějšího, nic vznešenějšího a nic dražšího na tomto světě než oběť mše svaté. Jako pomůcku pro obnovení vztahu s Bohem nám Kristus ustanovil Církev a v ní své svátosti. Nejvznešenější z nich je svátost eucharistie, svátost oltářní. Této svátosti se nám dostává při liturgii, kterou křesťané pro její nevýstížitost slovy pojmenovali podle posledních slov obřadu „*Ite missa est*“ – tedy *missa*, počestně mše. Sám Bohočlověk, Boží Syn, se v ní obětuje za nás, a proto tato jeho oběť má nekonečnou cenu. Svou Církev vybavil a uschopnil k tomu, aby se Jeho oběť za nás na Kalvárii při mši svaté zpřítomňovala. A přece není na světě snad nic méně známo a méně chápáno než mše svatá. A tak se tomuto nevýslovnému daru naší přítomnosti věnujme více v tomto i následujících číslech *Monitoru*.

„Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom katolická církev mi může dokázat, že ji založil sám Spasitel, Ježíš Kristus. Každá jiná náboženská společnost má za svého zakladatele člověka, ať se již jmenoval Arius, Luther nebo Farský; jenom u kolébky katolické církve stál Ježíš Kristus, protože jenom ona trvá již přes 2000 roků. Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom katolická církev mi dochovala celé a neporušené učení Ježíšovo. Každé jiné náboženství slevilo, právě proto, že bylo lidské. Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom v katolické církvi vidím zázračnou jednotu učení. Protestantských církví máme dnes na 600, československá církev trvá teprve pár desítek roků a již je rozdělena ve tři směry, které se vzájemně pronásledují. Ale co věřím já, věří se mnou stejně stovky milionů katolíků, a co věří oni, věřím i já. Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom katolická církev má zpověď a všech sedm svátostí. Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom katolická církev nesnížila Matičku Boží na obyčejnou ženu a hrdě vyznává její panenství a její zázračné mateřství. Jsem a zůstanu katolíkem, protože jenom katolická církev modlí se za své zemřelé a nezapomíná jich ani za hrobem. Můj hrob se již dávno propadne, moji příbuzní již dávno zapomenou, ale nezapomeneme moje svatá matka, katolická církev. Den co den bude kázati svým kněžím, aby na mne pamatovali při nejsvětější oběti mše svaté a bez přestání bude i za mne opakovati vroucí prosbu: „Odpčinutí věčné dej všem věrným zemřelým, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí!“ Jsem a zůstanu katolíkem, protože k této církvi se hlásil výkvět všeho, co nazýváme uměním a vědou. Nemohu se pouštět do podrobností, na to by nestačila veliká kniha; omezím se

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

jen na několik.

Alexander Volta († 1827), objevitel elektrického proudu, prost vši lidské bázně, byl denně přítomen mši svaté, o větších svátcích přijímal svaté svátosti, a to znamenalo v té době velice mnoho. V neděli odpoledne vysvětloval obyčejně dětem v kostele katechismus. Vroucně uctíval blah. Pannu. Denně se modlíval sv. růženec, její obraz nad domovní branou vždy pozdravil, v sobotu rozsvěcoval před ním sám světlo, zapomněl-li na to jeho služebník.

Augustin Cauchy († 1857), král matematiků, napsal díla, která čítají 11531 stran. Na smrtelném loži poručil, aby schody, po kterých měl nésti kněz nejsv. Svátost, ozdobili nejkrásnějšími květinami z jeho zahrady. Napsal: „Jsem katolík a kdyby se mne kdo tázal po důvodech, ochotně bych mu je pověděl. Viděl by pak, že mé přesvědčení, není výsledkem zděděných předsudků, nýbrž hlubo-

kého badání. Jsem upřímný katolík, jako byla a jest většina nejvýtečnějších mužů naší doby. Z těchto důvodů jsem a zůstanu katolíkem. II. Ale nespokojím se jenom příslušností matrikovou; budu tím, čím mne chtěl míti Kristus a splním vznešený úkol, jaký mi vytkl. V jednom svém kázání mluvil Spasitel o poměru, jaký má býti mezi církví a světem. Mezi jiným pravil svým učedníkům: „Vy jste světlo světa“ (Mat. 5, 14.) Tedy ne tmou a zpátečníky, ne jedem z Judey, jak pravil o nás Machar, nýbrž světlem máme býti světu.“

Josef Miklík
Slovo Boží, nakl. Bohuslav Rupp, Praha 1946, převzato se souhlasem z librinostri.catholica.cz

Dr. Josef Miklík C. Ss. R.
kněz

CO MŮŽEME UDĚLAT PRO NÁPRAVU?

Pastýřský list k první neděli adventní 2021

Vstoupili jsme do Adventu, začali jsme velkou přípravu na nový příchod Krista. Nejde jen o přípravu na Vánoce, které jsou oslavou jeho historického příchodu. Jde i o naši přípravu na setkání s Kristem na konci našeho života či na konci věků, ale taky o jeho vstup do našeho každodenního života, do našich vztahů, do naší společnosti.

Letos prožíváme dvě celocírkevní události: Rok rodiny, který vyhlásil papež František, a synodální proces, který jsme na papežovu výzvu zahájili v říjnu. Svatý otec reaguje na dva velké problémy dnešního světa: přehnaný individualismus a krizi rodiny. Obojí souvisí. Když jsme příliš soustředěni na své já, zanedbáváme Boha i druhé lidi a zhoršujeme vztahy. To se odráží i v rodině. Co můžeme udělat pro nápravu? Prožijme tento Advent se zvláštním zaměřením na společnou cestu v rodině.

Některé rodiny jsou zvyklé na zasedání rodinné rady, tak jim to nepřijde zvláštní. Udělejme si v době adventní ve všech rodinách každý týden společnou hodinku. Nic násilného. Jen mějme čas jeden pro druhého. Téma hovoru není potřeba hledat. Mluvte o kterémkoliv problému, který někoho v rodině pálí. Neřešte jich však mnoho najednou. Ostatní nechejte na příště. Nebuďte na to sami. Pozvěte krátkou modlitbou do svého společenství Pána Ježíše. Takový host udělá z vašeho setkání svátek. Před ním se budete lépe ovládat a ukážete laskavější tvář. Nechejte mluvit každého naprosto svobodně a pozorně mu naslouchejte. Nepřipravujte si při tom svou odpověď. Nemluvte dlouho a dejte slovo každému. Pak udělejte druhé kolo, v němž nikdo nebude opakovat to, co už řekl, ale řekne, co ho oslovilo z úst druhých. Budete-li pak chtít udělat závěr, něco rozhodnout, zeptejte se nejprve: Jak by se to líbilo Pánu Bohu? Připomeňte si třeba vhodný citát z Písma svatého. Pokud nenajdete shodu, odložte rozhodnutí na příště.

Foto: © Terezie Prchalová / Člověk a Víra

Buďte trpěliví a nemějte špatnou náladu kvůli tomu, že jste nenašli řešení.

Do příštího setkání ať se každý modlí za správné poznání. Možná pocítíte, že Bůh je vám mnohem blíže, než dřív. Možná vám dojde, že Bůh k vám promlouvá i skrze ty, od kterých byste to nečekali. Možná zaslechnete jeho hlas ve svém srdci. Při tom ale dejte pozor, abyste za Boží hlas nepovažovali hlas pokušení těla, světa či ďábla. Vodítkem vám může být otázka, jestli je návrh v souladu s Božím přikázáním a jestli odpovídá lásce, která hledá dobro druhého.

Příští setkání začněte tím, jak jste prožili poslední týden, co vás napadlo, na co jste přišli. A dobře poslouchejte, na co přišli druzí. Snad vám to připadne jako nezvyklý úkol. Ale jestli v době adventní děláme různá cvičení projevů lásky v dobrých skutcích nebo sebeovládání, udělejte si z tohoto programu adventní cvičení, kterým se připravíte na Vánoce.

Uděláte novou duchovní zkušenost a Vánoce budou bohatší o nový způsob Boží přítomnosti ve vaší rodině. Děkuji všem, kteří tímto způsobem přispějí k obnově naší společnosti skrze obnovu vlastní rodiny.

K takovému úsilí každému z vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan

*Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký a metropolita moravský*

MOHL BY BÝT SV. JAN PAVEL II. PROHLÁŠEN UČITELEM CÍRKVE?

Polská biskupská konference, která v roce 2019 navrhla, aby byl polskému papeži udělen titul, který dosud v dějinách církve nese jen 36 osobností, doufá, že se tak stane i u sv. Jana Pavla II.

Arcibiskup Stanisław Gądecki, předseda biskupské konference, o jmenování oficiálně požádal 22. října téhož roku.

Mezi podporovatele žádosti patřil i kardinál Stanisław Dziwisz, dlouholetý osobní sekretář Jana Pavla II., jehož pontifikát trval od roku 1978 až do jeho smrti v roce 2005.

„Učitel církve“ je titul, jenž papežové udělují světcům, kteří se zasloužili o všeobecně důležitý přínos teologii.

Sedmnáct z 36 osob prohlášených učiteli církve žilo před velkým schizmatem v roce 1054 a jsou uctívány také pravoslavnými křesťany.

Papež František již prohlásil jednoho nového učitele církve, arménského mnicha z 10. století svatého Řehoře z Nareku.

Na začátku tohoto měsíce papež oznámil, že přidá dalšího: biskupa z 2. století svatého Ireneje z Lyonu, kterého hodlá prohlásit „Učitelem jednoty“.

Sám Jan Pavel II. vyhlásil pouze jednoho učitele církve: svatou Terezii z Lisieux.

V apoštolském listě z roku 1997, v němž toto rozhodnutí vysvětluje, poznamenal, že tato francouzská karmelitka z 19. století je „nejen nejmladší učitelkou církve, ale je nám také časově nejbližší“.

Nastínil rovněž některé charakteristiky spojené s učitelem církve. Patří mezi ně „vynikající učení“, které označil za základní požadavek, být „autentickým učitelem víry a křesťanského života“, pomáhat „rozšiřovat Boží království“ a mít vliv na „všeobecnou“ církev.

Jan Pavel II. se narodil 18. května 1920 jako Karol Wojtyła, přežil nacistickou okupaci Polska a pomáhal vést církevní odpor proti následnému represivnímu komunistickému režimu.

Tento první neitalský papež po 455 letech podnikl více zahraničních cest než všichni předchozí papežové do-

Jan Pavel II. Foto: Eric Draper / wikimedia.org

hromady a zasloužil se o rozpad komunistického bloku.

Během svého téměř sedmadvacetiletého pontifikátu napsal Jan Pavel II. 14 encyklik, 15 apoštolských exhortací a 45 apoštolských listů a pronesl stovky katechetických promluv při každodenních generálních audiencích.

Polští biskupové se při návrhu prohlásit Jana Pavla II. učitelem církve neopírají pouze o jeho spisy. Zdůrazňují také jeho historický význam, neboť současně požádali papeže Františka, aby svého předchůdce prohlásil za patrona Evropy.

Gądecki v dopise papeži napsal: „Bohatství pontifikátu svatého Jana Pavla II. – mnohými historiky a teology nazývaného Jan Pavel II. Veliký – plynulo z bohatství jeho osobnosti – básníka, filozofa, teologa a mystika, kterou využíval v mnoha oblastech, od pastýřské služby a vyučování přes vedení univerzální církve až po osobní svědectví svatosti života“.

Arcibiskup se v únoru 2020 obrátil

dopisem na předsedy světových biskupských konferencí a požádal je o podporu tohoto návrhu.

Gądecki v říjnu 2020 nabídl aktuální informace o aktivitách, jejichž cílem je prohlášení svatého Jana Pavla II. učitelem církve a patronem Evropy.

V projevu na konferenci ve Varšavě uvedl, že vatikánský státní sekretariát konstatoval, že již existuje šest svatých patronů Evropy a že papež si v současné době nepřeje jejich počet rozšiřovat.

Sekretariát dodal, že „v současné době se obecně nepředpokládá udělování titulu učitele církve ani takovým autorům, kteří měli významný vliv na nauku církve a rozvoj věrouky“.

Polský arcibiskup shrnul situaci takto: „Neznamená to, že věc je ztracena. Semínko bylo zaseto, potřebuje jen trochu trpělivosti a času, aby přineslo ovoce.“

Catholic News Agency
Přeložil Pavel Štíčka

PARADOX VHODNÉHO MLADÍKA A SOCIÁLNÍ MLHA

V klasickém literárním pohledu na seznámení a dvoření jsou často muži viděni jako lovci a ženy jako jejich úlovky. To samozřejmě vždy byla jen románová teorie, tím spíše dnes, v době plné emancipace. Muž většinou jeví zájem o ženu, která mu dává nějak najevo, že o něho stojí, ať už velmi jemnými provokativními signály nebo naopak výrazným a nepřehlédnutelným zájmem. Ovšem když ženy překročí třicítku, často si všimnou, že „na trhu“ vznikl nepoměr mezi krásnými, inteligentními „single“ ženami a pohlednými vhodnými mladými muži. Těch „dobrých kluků“ na ženění je prostě málo, a to všude na světě. Správně by to tak ovšem být nemělo, protože mužů a žen je v populaci přibližně stejně. Jak je to tedy možné?

Jednu z možných odpovědí nabízí jako „paradox vhodného mladíka“ americký novinář Mark Gimein, který argumentuje s využitím teorie her.¹ Tradiční hledání vhodného manžela představuje jako určitou aukci. Hraje se zde o muže. V pojmech teorie her některé ženy představují „silné nabízející“, ať už kvůli své vzhledové atraktivitě, sociálním dovednostem nebo z jiných důvodů. V aukci by vyhrály, protože zkrátka drží silnou kartu. Jiné ženy jsou „slabší nabízející“, jsou z jakéhokoli důvodu méně atraktivní,

a v aukci by normálně prohrály. Co není nikomu ve hře jasné, je to, jak moc kdo chce hrát a jak rychle chce hru ukončit.

Ve skutečnosti proto často slabší nabízející vyhrávají, protože vědí, že musí urychleji sázet a hlavně, že nemají mnoho pokusů, aby uspěly. Sázejí tedy mnohem agresivněji, s vědomím horší karty v ruce. Naopak ženy se silnou nabídkou často váhají sázet ihned naplno, protože čekají na lepší hru a dokonalého kandidáta.

A tak paradox vhodného mladíka je vlastně logický. Množina atraktivních mužů se stále zmenšuje, jak jsou postupně manželkami–kandidátkami ti lepší „vytahováni ze hry“. Ve hře zanechávají nepoměr v počtu mužů, kteří jsou nějakým způsobem nedokonalí (jsou třeba menší, sociálně podivní, se špatným zaměstnáním), a žen, které si věří proti atraktivním, žádoucím „silným nabízejícím“.

Kam však zmizeli všichni ti nejlepší mladí muži? Oženili se jako mladí a někdy si vzali ženy, jejichž nejvýznamnější charakteristikou nebyla jejich krása, ani vášnivost nebo intelekt, ale jejich rozhodnost. A Mark Gimein uzavírá: někteří z toho odvozují recepty, kdy je nejlepší „sázet“, kdy posečkat a kdy „se usadit“. Upozorňuje však, že teorie her sice pojednává o tom, jak nejlépe vyhrát, ale funguje jen tehdy, když máte jasno v tom, co chcete vyhrát. S tímto pohledem samozřejmě nemusíme souhlasit a naše osobní zkušenost může být odlišná.

Dnes navíc do hry vstupuje ještě dal-

ší faktor: mnozí hledají toho pravého, tu pravou špatným a často bolestným způsobem. Lidé spolu dnes často začínají bydlet a spát, aniž by si cokoli slíbili, natož tak lásku, úctu a věrnost pro všechny dny svého života. Tím však činí celou tu hru pro sebe i pro druhé výrazně složitější a méně přehlednou. Často se zcela ztrácejí v „sociální mlze“ tekutých vztahů. Protože kdo vlastně zůstává ve hře a kdo je již mimo hru? A kdo hraje s pravými a kdo s falešnými kartami? Kdo hraje doopravdy a kdo jen pro zábavu?

Pro nás křesťany jsou pravidla hry jasná a jednoduchá, protože víme, že ty nejlepší recepty pro náš život nabízí Bůh. Proč nevěřit Bohu, že sex skutečně patří až do manželství a že předmanželská čistota je tím nejlepším způsobem výběru? Když hrajeme v souladu s jeho pravidly, můžeme se vložit do hry naplno. Protože víme, že *všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha* (Řím 8:28).

Martin Kvapilík

Mgr. Ing. Martin Kvapilík
autor publikací s křesťanskou tematikou,
předseda spolku ProFamilia

1 Gimein, Mark: *The Eligible-Bachelor Paradox. How economics and game theory explain the shortage of available, appealing men.* Slate 04/2008. www.slate.com

Proč

2. vydání Cesta Brno, 2013

Je rozumné věřit v Boha? 23 základních otázek o Bohu. Psáno původně pro muže všech věkových a sociálních skupin. Pokud někdo mluví o víře pohrdavě, je to pro něho ideální dárek. Ideální použití je také pro ženy, které v Boha věří, ale vedle sebe mají muže, pro kterého „to není“.

Proč spolu před svatbou nebydlet a nespát: 50+ otázek a odpovědí

Cesta Brno, 2016

Knížka je sbírkou typických dotazů mladých lidí, jde o reálné otázky z besed a setkání se studenty středních a vysokých škol.

DOKONALÁ RADA SVATÉHO JANA PAVLA II. PRO TRVALOU LÁSKU V MANŽELSTVÍ

Foto: Lubomír Holy / Člověk a Víra

Možná byste nečekali, že muž žijící v celibátu bude nabízet ty nejlepší rady pro vztahy, ale svatý Jan Pavel II. měl mimořádné pochopení pro to, díky čemu manželství funguje. Jeho spisy obsahují jedny z nejlepších a život proměňujících moudrostí o manželství, které lze vůbec najít.

Jeho rady byly vždy tolik potřebné a je tomu tak i nyní. Dnes je manželství tak často zesměšňováno jako staromódní a nepotřebné nebo jako něco, co je snadné opustit, když se objeví něco „většího a lepšího“.

Dokonce i pro páry, které se zavázaly dodržovat svůj slib, může být těžké udržet plamen lásky. Když jsou manželé zaneprázdněni kariérou a dětmi, je snadné cítit se jako lodě, které se v noci míjejí.

Svatý Jan Pavel II. zaměřil velkou část svého pastoračního úsilí na posílení manželství a milostných vztahů. Díky své perspektivě kněze a syna milujících rodičů žijících ve šťastném manželství věděl, jak je manželství důležité.

Věděl, že manželství je základem lidské společnosti. Věděl, že každá část občanské společnosti těží ze silných a zdravých manželství. Proto věnoval velkou část svého pontifikátu, písemností a projevů povzbuzování manželských párů k tomu, aby o svá manželství pečovaly.

Jedním z jeho největších přínosů v této oblasti je samozřejmě Teologie těla, o níž bylo tolik napsáno a řečeno. Mnoho z jeho moudrosti je však uloženo v málo známé divadelní hře „Před zlatnickým

krámem“, kterou napsal a v níž zdramatizoval základní pravdy, které se naučil o manželství.

Například ve scéně, kdy mladý muž žádá svou lásku o ruku, prosí ji, aby se stala jeho „životní družkou“. Tato prostá věta má v sobě tolik hloubky. Odhaluje jak manželskou věrnost, která trvá až do smrti, tak ducha sounáležitosti, který je pro manželské štěstí tak důležitý.

Ke konci hry přichází obzvlášť dojemná a nezapomenutelná scéna, která v sobě skrývá poučení pro všechny manžele.

Manželé ve hře, Stefan a Anna, vůči sobě po mnoha letech manželství ochladli. Jsou nešťastní a už nechtějí být nadále manželé. Anna vezme svůj snubní prsten do zlatnického krámu, aby ho prodala.

Vyruší ji „náhodný účastník rozmluvy“ Adam, který jí připomene podobnoství o deseti pannách, z nichž pět bylo tak pošetilých, že nechaly své lampy vyhasnout. Říká Anně, že ji probudil, aby stejně jako moudré panny mohla předstoupit se svou lampou a setkat se s Ženichem, až přijde. Když však Ženich přijde, není to nikdo jiný než její odcizený manžel Stefan. Ona říká: Když jsem pak běžela, plna skryté naděje, k Ženichovi tak náhle zaslíbenému, spatřila jsem Stefanovu tvář. Musí mít můj ženich tuto tvář? Proč? Proč? Adam to mezitím komentuje: V Ženichově tváři každý z nás nachází podobnost s tvářemi těch, s nimiž nás na této straně života, existence, spoutala láska. Všichni jsou v něm.

Ve hře se Anna a Stefan usmíří a jejich manželství se zlepší. Jejich příběh tak odpovídá údajům, které potvrzují, že většina nešťastných manželství se stane výrazně šťastnějšími, pokud v nich pár vydrží několik let (samozřejmě s výjimkou situací, kdy dochází k týrání):

80% lidí, kteří v celostátním průzkumu hodnotili své manželství jako „nešťastné“, ho po pěti letech označilo za „šťastnější“. Z párů, které hodnotily své manželství jako „bezúspěšné“ (2%), je o pět let později přibližně 77% hodnotilo jako „velmi šťastné“.

Hra odhaluje toto krásné tajemství šťastného manželství: V lásce ke Kristu milujeme i svého manželského partnera. Tím, že milujeme svého manželského partnera, sloužíme Kristu a nacházíme nebe na zemi.

Toto je tajemství manželství, které odhaluje svatý Jan Pavel II. Tak, jak se chováme k lidem kolem nás zde na zemi, se chováme i ke Kristu. Pro manželské páry to znamená, že tvář vašeho partnera je pro vás tvář Ženicha–Krista.

1. Zde je několik nápadů, které vám pomohou začít změnu! 2. V době, kdy zrovna nejste spolu, napište a odešlete manželovi či manželce pozorný kompliment. 3. Dejte si polibek trvající šest sekund. 4. Naplánujte si večerní rande a запиšte si ho do kalendáře. 5. Zeptejte se na něco, co vašeho partnera zajímá a co vás příliš nezajímá (já se například manželka zeptám na cosi ohledně fotbalu!). 6. Napište mu milostný vzkaz a nechte mu ho pod polštářem. A ještě toho sami vymyslíte určitě mnoho!

Theresa Civantos Barber
Aleteia
Přeložil Pavel Štíčka

Theresa Civantos Barber
píše pro Aleteia

SLOVO DO PRANICE

Každý člověk má někdy v životě krizi víry. Já mám krizi víry od chvíle, kdy jsem se stala křesťankou. Nyní tato krize vrcholí. O prvních křesťanech se říkalo: „Podívejte se, jak se navzájem mají rádi.“ My katolíci věříme, že uctíváme Boha, který je láska (1J 4,7), a že Boží Syn dal před svou smrtí apoštolům nové přikázání, aby se navzájem milovali, jako je miluje on (J 13,34). Právě tohle mé srdce hledá v křesťanském evangeliu – prožívanou skutečnost tohoto nového přikázání. Přesto jsem bohužel prozatím (a je to ryze má subjektivní zkušenost) ve svém životě od té doby, co jsem křesťankou, zakusila více lásky, sounáležitosti a přijetí od lidí, kteří s Bohem nechtějí mít téměř nic společného.

Právě teď pobývám na parkovišti pro obytné přívěsy. Za těch několik měsíců, co jsem zde, jsem zažila větší společenství a sounáležitost než ve své vlastní farnosti nebo v kterékoli jiné katolické farnosti, kterou jsem navštívila. A když jsem studovala na vysoké škole, přátelila jsem se s lidmi z mnoha zemí světa a z různých náboženských skupin od ateistů přes muslimy a hinduisty až po příslušníky tzv. kultu předků. Vzájemně jsme se podporovali a povzbuzovali v těžkých chvílích, trávili jsme hodiny povídáním o nejrůznějších tématech, měli mě natolik rádi, že snášeli, když jsem se je snažila obrátit na křesťanství; společně jsme jedli, podnikali jsme společné výlety atd... Bylo to opravdové společenství, které se

Foto: Zbyněk Šišpera / Člověk a Vira

vytvořilo jen proto, že jsme se všichni soustředili na jednu věc: snažili jsme se získat doktorát. A přesto, když tuto zkušenost srovnám se všemi svými křesťanskými zkušenostmi, řekla bych „podívejte se, jak se mají rádi“ spíše o své skupině z postgraduálního studia než o kterémkoli křesťanském společenství, jež jsem poznala. Toto je pro mě krize.

Zdá se však, že to zajímá jen velmi málo katolíků. Moc tomu nerozumím, kromě toho, že mi připadá, že většina západních katolíků vnímá svou spásu jako individuální zkušenost. Nedomnívají se, že jejich spása souvisí se spásou jejich bližních. A než budu pokračovat, plně přiznávám, že jsem součástí problému, který kritizují. Proto je to pro mě taková krize, protože i když problém jasně vidím, nedokážu jej sama vyřešit. Dokonce právě teď jsem ztratila někoho, koho jsem pova-

žovala za přítele ve víře. Smíření s tímto člověkem je na této straně věčnosti nemožné (důvodem byly rozdílné názory na pandemii Covid-19, resp. otázky aplikace a dodržování opatření). A zdá se, že tento problém se stupňuje na všech úrovních.

Většina katolíků se však neustále trápí věcmi, které prostě nemohou ovlivnit, například tím, co dělá nebo nedělá papež, co dělá nebo nedělá jejich biskup atd. a přitom se rozpadají jejich vlastní rodiny a společenství. Na chvíli jsem do této pasti také spadla (a netvrdím, že není důležité sledovat činy a myšlenky církevní hierarchie, modlit se za papeže a biskupy, mít schopnost rozlišit a vhodně příp. osvětlit a komentovat jejich dobré a méně dobré kroky), ale Bůh mi dal přímou zkušenost s biskupy a nic z toho, co jsem udělala nebo jim řekla, na tom nic nezměnilo. Pokud se nedokážu smí-

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jan Dobraczyński: Stín Otce

V tomto románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá úžasného úkolu převyprávět život významného světce. Je to především kniha o skromném, pracovitém a hluboce věřícím člověku, o opravdové a vše překonávající lásce mezi Josefem a Marií (Miriam) a o lásce jich obou k Bohu a k Božímu dítěti – Ježíši.

Brož., 272 s., cena 249 Kč, e-kniha 129 Kč, mp3 220 Kč

Sophie de Mullenheim: Sestry z Naděje

Románový cyklus, který reflektuje otázky víry a lidskosti napříč staletími, už potěšil nejedno dívčí srdce.

K ROKU RODINY: AMORIS LAETITIA ANEB PRAVDA NEREZAVÍ

Letošní slavnost sv. Josefa zvolil papež František za datum zahájení Roku rodiny Amoris laetitia (19. března byl zároveň pátým výročním vydáním exhortace, k níž se titul odvolává, a rovněž výročním inaugurace Františkova episkopátu). Tento rok manželství a rodiny bude slavnostně ukončen na 10. světovém setkání rodin v Římě v červnu 2022. Protože se domníváme, že moudrost našich předků a dobré rady jsou stále aktuální a platné, chceme vás povzbudit citáty z knihovničky znovu odprášené:

Zákon života je nesmírně hluboký. Působí, že se lidé navzájem spojují. Je patrné, že spojení lidí musí být lidské, odpovídat člověku a jeho vznešenosti rozumného. Proto i společenství muže i ženy je mnohem hlubší a má dalekosáhlý význam pro celou osobnost každého z nich. Faktický proud sexuálního života u lidí dnes není vysoko. Dnes se žije více dobrodružně. Jednak lidé hledají v sexuálním životě více, než může znamenat, hledají v něm utišení životní touhy po blaženosti, hledají v něm absolutno, t. j. vše. I když má život pohlavní velký význam a úkol, přece jen nevyplní celou duši a její touhu. Dobrodružný život pohlavní otvírá prázdnotu lidské duše. Povrchní a nezákonný život pohlavní působí znehodnocení člověka a jeho životního díla a smyslu. Sexuální život je účast na tvůrčím díle Božím. Bůh stvořil život a dal zákony rozmnožování. Tato tvůrčí síla u člověka nesmí být snižována na zvířecí pud. Sexus zasahuje do osobnosti. Sexuální pud dává člověku mnoho schopností a sklonů a dává jim u muže i u ženy zvláštní ráz. Muž jako osobnost se jinak chová a má jiné vlastnosti než žena. Člověk celý je buď celý muž nebo celá žena. Žena–mužatka nebo zženštilý muž nemá tu pravou velikost, nerepresentuje ani tělesně, ani duševně svůj stav. Sexuální život muže a ženy má význam nejen pro tvůrčí úkol, aby život pokračoval a se rozmnožoval, nýbrž působí na celou osobnost. Muž a žena tímto svým přirozeným rozdílem mají vyplnit rozličné povinnosti ve společenství lidském. Jako lidé mají vyplnit společnou povinnost – dosažení posledního cíle; jako muž nebo žena mají speciální úkol. Víme, že jinak se projevuje žena a jinak muž např. v umění, v politickém životě, tím více v rodinném životě. Muž musí být mužem se všemi vlastnostmi muže všude, žena rovněž. Rozdíl pohlavní sahá hluboko do všech vztahů, že některé vztahy nepatří ženě, jiné zase ne muži. Tím, že tento rozdíl dává různé vlastnosti a schopnosti, zasahuje do života kulturního a lidského vůbec. Je tedy přirozené, že vlastnosti muže a ženy jsou rozdílné a že se doplňují. Láska spojuje dva lidi jako dva zdroje povahové různé i různých vlastností, aby dvojice se zúrodnila jednotou lásky a přinesla ovoce života. Ovocem života je nejdříve vlastní osobnost schopná práce a plná lidských vlastností; u muže těch, které patří muži (síla, odpovědnost, důslednost, rozumnost, statečnost atd.). U ženy těch, které ukazují pravou ženu (citlivost, lásku, pečlivost, jemnost, intuici atd.). Ovocem života je manželství a rodina v hlubokém společenství života a spolupráce. Nakonec ovocem života je dílo z životního zaměstnání. To vše je cestou k poslednímu cíli, k Bohu. Vliv muže a ženy navzájem jde do všeho a zúrodňuje celého člověka i jeho práci. Pravá láska dozrává do manželství, a tím sexuální život nabývá nejen oprávnění a zušlechtnění, ale i toho, že zasahuje do vývoje osobnosti, a tím dává zdravé jádro národu a státu.

HABÁŇ, Metoděj, *Život, láska, manželství*. Soukromý tisk z *Filosofické Revue*, 1948
 MIKLÍK, Josef, *Slovo Boží*. Praha: Nakladatelství Bohuslav Rupp, 1946
 Text převzat se svolením z online knihovny <http://librinostri.catholica.cz>.

řít s někým, koho znám léta, jak si můžu myslet, že mohu ovlivnit biskupa nebo papeže, s nimiž nemám přímý kontakt? Přesto se většina katolíků denně právě na tohle zaměřuje ve svých myšlenkách a rozhovorech. Málodky myslí na lidi kolem sebe, kteří možná potřebují povzbuzení, usmíření nebo podporu.

Pak jsou tu katolíci, kteří se vymani-li z pasti snahy ovládat věci, které nejsou v jejich moci. Tito katolíci však chybují na druhé straně, protože si myslí, že když se zaměří pouze na svou vlastní duši a vydají se na jakousi buddhistickou výpravu za katolickou verzí duchovního osvětlení, pak uvidí Boha. V epištole svatého Jana, o níž se domnívám, že je komentářem k příkazu našeho Pána, abychom se navzájem milovali, se však píše, že Boha nikdo nikdy neviděl, ale budeme-li se navzájem milovat, Bůh zůstane s námi a jeho láska

v nás dosáhne cíle (1J 4,12). Zdá se mi, že je z toho zcela jasné, že individualistický život víry není křesťanský. Příklad velkých mystiků z 15. a 16. století bychom neměli chápat tak, že samotářský, poustevnícký život je pro laiky, nebo dokonce pro většinu věřících normální. Kristus mohl říci: „Milujte pouze Boha.“ Nikdy to ovšem neřekl. Dokonce i když mluvil o největším přikázání: Miluj Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, řekl také, že druhé přikázání je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe (Mt 22,36–40). Myslíme si, že víme lépe než Boží Syn, jak můžeme být křesťany?

Nevím tedy, kam dál, protože jak jsem řekla, tato krize je pro mě krizí právě proto, že ji nemohu vyřešit sama. Věřím, že církev bude po určité době vymírat, dokud se nenaučíme poslouchat nové přikázání našeho Pána Ježíše Krista.

V této chvíli je tak těžké chtít přivést do církve zraněné lidi ze světa, i kdybych je k tomu dokázala přesvědčit, protože je v ní tak málo lásky, a to na všech úrovních, od laiků přes úředníky až k hierarchii... A zraněné duše potřebují především lásku, ne další zranění.

Nebudeš nenávidět žádného člověka, ale některé budeš kárat, za některé se budeš modlit a některé budeš milovat víc než svůj vlastní život.

Didaché, kap. 2

Natasha Wilson
OnePeterFive
 Přeložil Pavel Štíčka

Dr. Natasha P. Wilson
 konvertitka ke katolické víře

FRANCOUZŠTÍ BISKUPOVÉ OHLEDNĚ ZPOVĚDNÍHO TAJEMSTVÍ

„Zpovědní tajemství nám bylo uloženo, a proto je silnější než zákony republiky.“ Tato slova pronesl arcibiskup Eric de Moulins-Beaufort, předseda francouzské biskupské konference, v rozhovoru pro *FranceInfo*.

Arcibiskup však záhy poté vydal omluvné prohlášení kvůli „neobratné formulaci“ (*formulation maladroite*) tohoto tvrzení.

Připouští, že jeho tvrzení nebylo velmi dobře formulováno. Profesionální mluvčí by možná přišel s lepší formulací. Arcibiskup však odpovídal na otázku a jeho odpověď byla zcela jasná – a přesná. Povinnost chránit zpovědní tajemství uložená katolickým kněžím je silnější než jakýkoli světský zákon. Proč se tedy omlouvat?

Několik základních informací pro ty, kteří nesledují vývoj ve Francii:

Nedávno vydala nezávislá vyšetřovací komise zdrcující zprávu o rozsáhlém sexuálním zneužívání ve francouzské katolické církvi. Mezi jejími doporučeními byl i návrh, aby se zpovědní pečeť nevztahovala na oznamování případů sexuálního zneužívání.

Francouzské zákony považují již neo-znamení sexuálního zneužívání mladistvých nebo zranitelných osob za trestný čin. Zákon neobsahuje žádné ustanovení o zpovědním tajemství.

Když proto arcibiskup Eric de Moulins-Beaufort učinil své prohlášení pro *FranceInfo*, vzbudil rozhořčené protesty jak ze strany obětí zneužívání, tak ze strany vládních úředníků. Francouzský ministr vnitra Gerald Darmanian si arcibiskupa předvolal na schůzku, aby jeho výrok probrali. Právě po tomto veřejném pokárání arcibiskup začal hovořit o „neobratné formulaci“ svého původního tvrzení.

Co to tedy znamená? Výrok byl možná neobratný, ale správný. Arcibiskup ho neodvolal, ale ani ho nepotvrdil. Po zmínce o neobratnosti původního tvrzení následovalo nové prohlášení vydané francouzskou biskupskou konferencí –

Foto: Pavel Langer / Člověk a Víra

pravděpodobně určené k objasnění celé záležitosti:

Úkolem státu je organizovat společenský život a udržovat veřejný pořádek. Pro nás křesťany je víra výzvou pro svědomí, vyzývá nás k neúnavnému usilování o dobro, což nelze dělat, pokud bychom nerespektovali zákony své země.

Tyto dvě věty žádnou neobratnou formulaci neobsahují. Ale nevyznívají jasně. Říkají tím nyní francouzští biskupové, že budou dodržovat zákony a nařídí kněžím, aby porušovali zpovědní tajemství, když se dozvědí o sexuálním zneužívání? K takovému závěru dospěla agentura *Reuters*:

Předseda francouzské biskupské konference prohlásil, že zpovědní tajemství by nemělo mít přednost před francouzskými zákony o sexuálních zločinech páchaných na dětech, a změnil tak své předchozí stanovisko poté, co si ho předvolal ministr vnitra Gerald Darmanian.

Zpráva agentury *Reuters* není zcela přesná. Arcibiskup Moulins-Beaufort své prvotní prohlášení neodvolal, pouze uvedl, že bylo špatně formulováno. A následná formulace v prohlášení biskupské konference nepovoluje porušení zpovědního tajemství; pouze uvádí, že dobří občané by měli dodržovat zákony. Za běž-

ných okolností by tato poznámka nebyla ničím zvláštní. Nyní to však nejsou běžné okolnosti.

Katolická církev vždy učila, že zpovědní pečeť je bezpodmínečná a neporušitelná. *Kodex kanonického práva* (kán. 1388) stanoví, že zpovědník, který poruší svátostné tajemství, upadá do exkomunikace. Vatikán v důrazném prohlášení Apoštolské penitenciárie z roku 2019 potvrdil, že tento absolutní zákaz stále platí. Papež František rovněž v roce 2019 uvedl: „Svátostné tajemství je nezbytné a žádná lidská moc nad ní nemá pravomoc, ani si na ni nemůže činit nárok.“

Ani francouzská vláda není nakloněna kompromisu. Ministr vnitra Dar-

dokončení na str. 15

Phil Lawler
katolický novinář a spisovatel,
zpravodajský ředitel a hlavní analytik na
webu *CatholicCulture.org*

EKUMENISMUS (NEJEN) VE SVATÉ ZEMI

Andrea Mantegna: Nařikání nad Kristem (1470–1474)

Latinský patriarcha v Jeruzalémě, Pierbattista Pizzaballa, nedávno komentoval nové směrnice, určené pro ekumenické soužití ve Svaté zemi. Schválilo je 5. října tamní Shromáždění katolických ordinářů a dokument vstoupí v účinnost 28. listopadu. Bude se týkat nejen Latinského patriarchátu, nýbrž také všech východních katolických církví (řecko-melchitské, maronitské, syrskokatolické, arménské a chaldejské), jež působí v Izraeli, Palestině, Jordánsku a Kypru. Patriarcha označuje Svatou zemi za „laboratoř“ ekumenismu. Samozřejmě, že dokument nepřekročí rámec platné právní úpravy ohledně možného svátostného interkomunia mezi katolíky a členy nekatolických východních církví. Věřící jsou nadále vyzýváni, aby eucharistii, svátost smíření a pomazání nemocných přijímali ve svých domovských církvích, i když katolická strana otevírá možnost přijímat tyto svátosti i pravoslavným a dalším východním křesťanům, kteří nejsou sjednoceni s katolickou církví, a obdobně mohou katolíci přijímat tyto svátosti u nesjednocených církví, pokud ty to umožní.

Katolická strana se ovšem také zavazuje, že se nehodlá uchylovat k necest-

nému proselytismu vůči nekatolíkům. Ten bývá katolické církvi z pravoslavné strany opětovně vyčítán, avšak nikoli ve Svaté zemi, nýbrž především v Rusku. Je velký rozdíl mezi početnou a mocensky zaštitěnou pravoslavnou církví v Rusku oproti hrstkám roztroušených křesťanů ve Svaté zemi, pro něž zvolil jeden anglikánský biskup poněkud znevažující označení „křesťanský Disneyland“. Navíc jsou tito křesťané velmi soudržní, takže primárně neřeší, zda je kdo z nich s katolickou církví sjednocený nebo nesjednocený, zatímco slovanskému pravoslaví je naopak trnem v oku uniatství, čili sama existence našich řeckokatolíků. Při práci na Kodexu kánonů (katolických) východních církví některé z členů komise navrhovali, aby křestní kmotr východního katolíka mohl být pravoslavný, což bylo zmírněno do podoby, že pokud jsou křestní kmotři dva, jeden z nich může být pravoslavný. Mezi sjednocenými a nesjednocenými kněžími téhož ritu se někdy nezákonně pěstuje dokonce koncelebrace. Závažnější přečin je takováto „intercelebrace“ ovšem tehdy, pokud katolický kněz přibírá k oltáři duchovního některé z reformačních církví, kteří nemají platné svěcení. O to se občas po-

koušejí ti z katolických kněží, kteří chtějí demonstrovat okázalá prorocká gesta před mediálním fanklubem. Zato u východních křesťanů, za existence svátostného kněžství a téhož ritu, je věc poněkud únosnější. Ale přesto hrozí zákonodárce knězi za neuvedení jména hierarchie v liturgii až velkou exkomunikací, což je s takovou koncelebrací těžko kompatibilní, pokud každý z koncelebrantů má hierarchu jiného a z jiné církve.

Jeden z paradoxů ekumenismu spočívá v tom, že ekumenicky spolupracovat, ba až prorůstat s katolickou církví ještě těsněji by chtěli křesťané z reformačních církví, které ovšem kromě křtu nedisponují platnými svátostmi. Jeden švýcarský funkcionář Světové rady církví prozradil sladké tajemství ze své domoviny. Katolická farnost jednu neděli masově přichází na evangelickou večeri Páně a tam také přijímá, a příští neděli zase evangelici na oplátku přichází na mši svatou. Samozřejmě i oni přijímají eucharistii, přičemž tamní biskupové o této běžně rozšířené praxi vědí a nic proti ní nepodnikají. Funkcionář je za to pochválil.

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl,
Ph.D., Th.D., J.C.D.

rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie na Karlově v Praze, promotor justitiae a soudce Metropolitního církevního soudu

dokončení ze str. 14

manian po schůzce s arcibiskupem novinářům řekl: „Francouzská republika respektuje všechna náboženství od okamžiku, kdy ona respektují republiku a její zákony.“ Což zřejmě naznačuje, že vláda nerespektuje náboženství, které neuznává

nadřazenost světského práva.

Máme zde jasný konflikt církve a státu, v němž vládní představitelé hovoří jasně a církevní představitelé nikoli. Ani jedna strana není ochotna přistoupit na kompromis, ale jedna ze stran – francouzská hierarchie – je ochotna budít zdání ochoty ke kompromisu. Ve světě politiky je tedy

otázka téměř vyřešena. Důležitější však je, že v církevním životě si francouzští katolíci musí klást otázku, jak energicky bude bráněno zpovědní tajemství, když došlo k tomu, k čemu došlo.

Phil Lawler
Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová

KOUKOL NESMÍ BÝT PŘEKÁŽKOU NAŠÍ VÍRY

Dnes je církev největší překážkou pro nějaký duchovní rozvoj. A církvím ujel vlak, protože v 90. letech chtěly navázat na komunisty přerušena padesátá léta. – Nebojte se, nezbláznili jsme. Jsou to slova publicistky a moderátorky, která působí mj. v redakci náboženského vysílání ČT, stopu zanechala v TV NOE, v Radiu Proglas či v Katolickém týdeníku, jež byla pronesena v Českém rozhlase 14. listopadu u příležitosti asi třicetiminutového rozhovoru. A tak ocitujeme spíše než tuto dámu sv. Cypriána, který říká: „Přestože vidíme, že v církvi je koukol, nesmí to být na překážku naší víře a lásce, abychom snad pro tento koukol neodcházeli z církve. Na nás je, abychom pracovali a snažili se být obilím Páně a dosáhli odměny za svou námahu a práci, až se bude obilí Páně svážet do stodol.“

Bylo to před 191 lety, 27. listopadu 1830, byla sobota před 1. nedělí adventní. Na Rue de Bac v Paříži se zjevila Panna Maria Počatá bez poskvrny prvotního hříchu a dala světu zázračnou medailku. V sobotu 27. listopadu 2010, taktéž v předvečer první neděle adventní, se Svatý otec Benedikt XVI. v bazilice sv. Petra modlil při slavnostní „Vigilii za počatý lidský život“. Bylo jeho přáním, aby se podobné bohoslužby konaly ve všech diecézích a aby se vigilie před první adventní nedělí stala tradičně večerem modliteb za nenarozené děti. V řadě našich farností se tato slova vzala vážně, a tak v sobotu, která nyní přichází, se v kostelích budou konat adorace s prosbami o záchranu života bezbranných, tolik závislých na našem ANO, na našem přijetí a naší ochotě pomoci. Jan Pavel II. to vyjádřil pěkně, když napsal, že církev má mluvit ústy těch, kteří ještě sami mluvit nemohou. Pokud se ve vaší farnosti tento pěkný a zbožný zvyk ještě neusadil, zvažte to a domluvte se s vaším panem farářem hned na Advent 2022!

Ve dnech od 8.–14. listopadu absolvovali čeští a moravští biskupové návštěvu ad Limina apostolorum. V úterý 9. listopadu slavili mši svatou v bazilice sv. Petra a po ní se pomodlili u hrobu sv. Petra. Foto: Anicka Guthrie / Člověk a Víra

Při oběti mše svaté kněz často vyslovuje slovo pokoj, mír. Je to zcela přirozené. Vždyť Kristus Pán přišel, aby nás spasil a ne abychom zahynuli. Nejen pro věčnost, ale i pro život časný nám svým učením a svou obětí na kříži připravil život šťastný (nakolik lze toto slovo snadno zneužít). Na nás záleží, abychom si tento šťastný život vybudovali (přijímáním Boží vůle ve všem!), na nás záleží, abychom použili všech darů Božích a uspořádali svůj život na zemi tak, aby byl životem šťastných lidí a základem našeho budoucího štěstí, věčné spásy. Svatý Otec Pius X., který si vzal za životní úkol obnovit všechno v Kristu, řekl: „Nemodlete se při mši svaté, ale mši svatou!“ Chtěl tím říci, že o to větší užitek budete mít z účasti na mši svaté, čím více se spojíte s modlitbami a úkony mše svaté. K tomu je zapotřebí

se ale leccos o mši svaté dozvědět, a tak vám, kdybyste ještě neměli adventní předsevzetí a přijmete pozvání k hlubšímu spojení s Kristem a církví, vřele doporučujeme rozjímat nad vlastní (ne) ochotou přijmout Boží vůli bez výhrad a spojit to se závazkem poučit se o oběti mše svaté (a nejlépe i zvýšit vlastní frekvenci účasti na ní...)

Z rozhodnutí plzeňského biskupa se náš časopis nesmí veřejně distribuovat v plzeňské diecézi. Nu, což. To je samozřejmě zcela v kompetenci ordináře. Naše čtenáře z této krásné oblasti naší země ujišťujeme ale o tom, že do osobních poštovních schránek časopis stále docházet může. Za podporu (ze všech diecézí, poněvadž na darech jsme závislí) upřímně a velmi děkujeme!

–zd–